

FLORIN
BICAN

Răsciclopedia de povești

desenate de
MATEI BRANEA

ediție revăzută și adăugită

 O poveste, o poveste
Este și dacă nu este:
Cuibărită în cuvinte,

Doarme așteptând cuminte

Să vii tu și s-o trezești

Dintre sute de povești.

O cutie și-înc-o mie...

„...Dacă eu sunt cutie

Și tu ești cutie

Asta-nseamnă că tu îmi ești soră mie...”

Shel Silverstein, Două cutii

Dac-ar fi și-ar fi să fie
o cutie-ntr-o cutie
și așa, pân' la o mie
de cutii într-o cutie,
ar fi astfel fiecare,
decât cea din ea, mai mare
sau mai mică, bunăoară,
decât cea care-o-nconjoară
prin 'năuntru sau pe-afară...

Povestea cea fără rost cu Prâslea-Nastratin cel prost

A fost odat' ca niciodat',
A fost... A fost... Un Împărat!
A fost!... Că dacă n-ar fi fost,
N-ar mai avea povestea rost...
Un Împărat, precum vă spun,
Puternic și puțin nebun -

Craiul Afisauanufi.

Și el avea exact trei fii.

Cei doi mai mari – niște zevzeci:

Umblau prin baruri, discoteci,

Ziua dormeau și-n general

Duceau o viață de scandal,

Ceva de nu-ți venea să crezi.

Și erau gemeni siamezi.

Cel mic era cuminte foc

Și nu le semăna deloc.

El îi certa, dar în zadar –

F'indcă era minoritar

N-avea succes în fața lor.

Ba îl mai luau și la omor –

Îi trăgeau palme peste bot

Și-l marginalizau de tot...

Craiul știa că-s ei de vină,

Dar refuza să intervină,

Argumentând că cei doi frați,

Fiind puțin handicapați,

Nu trebuie descurajați
Ci, dimpotrivă, susținuți,
Să nu se dea cumva bătăuți
În fața singurului frate.
Aveau chiar și certificate
Ce atestau cu lungi cuvinte
Că cei doi nu-s întregi la minte
Și, practic, nici întregi la trup –
Aveau reducere de grup
La plata taxei de intrare
La orișice manifestare...
În fine, numai privilegii –
Erau cu mult deasupra legii.
Așa că, vezi, de aia-njură
Poporul la nomenclatură...
Însă povestea noastră n-are
Tendințe revoluționare –
Vom spune ce avem a spune.
Ne rezumăm la acțiune,
Că altfel pierdem cititorii.
De-aici încolo băgăm story:

Amor, împușcături, karate...

Era-ntr-o zi pe înserate

Când, strigând „Ave, Împărate!”,

Poștașul Curtii, Tudorică,

A năvălit în Sala Mică,

Unde Afisauanufi

Stătea de vorbă cu-ai săi fii.

— *Ce-i, mă, cu tine? Ai turbat?*

De ce dai buzna în Palat,

Cu tașca-n vânt, neanunțat?

Au nu cumva-i f'un atentat?,

S-a rățoit craiul la el.

— *Vai, Împărate, nicidefel,*

L-a liniștit Poștașu-n grabă,

Eu mi-s aici cu altă treabă -

Aduc cu mine un mesaj

De la Rajahul Maharaj.

Vrea, cică, să-și mărite fata...

— *Dacă-i p-așa, noi suntem gata! -*

S-au bucurat frații mai mari -

*Tocmim taraf de lăutari
Și ne ușchim s-o facem lată.*

'Ai, dă-ne aprobarea, tată!

Craiul, pupându-i pe obraji,

Le zise:

— Marș la Maharaj,

Vă las, da' luați aminte bine,

Să nu mă faceți de rușine –

Să nu comiteți f'un ultraj

La curțili lu' Maharaj –

Consum de droguri, Kamasutra –

Că vă stâlcește tata mutra.

De-aud ceva urât de voi,

V-aduc cu potera-napoi.

Nu mai pupați bodegă, bar –

Cu mâna mea eu vă separ

Și vă trimit, măre, primari

În colonii, printre barbari...

Dar ei plecaseră-nainte

De ultimele lui cuvinte.

Și-au scos Merțanul din garaj,
Călcăt-au crunt pe ambreiaj
Și-au demarat spre Maharaj.
Dar pe șosea... ambuteiaj!
Și, zi de vară până-n seară,
Au stat... Mașini, bară la bară,
Erau oprite-n jurul lor
Și se-njura îngrozitor.
Au înjurat deci și feciorii
De crai, de te treceau fiorii
Și-au claxonat. Dar în zadar –
Traficul tot staționar...
Dac-au văzut ei și-au văzut
Și-au luat armură, paloș, scut,
Ce mai aveau ei prin Mercedes,
Și au continuat per pedes.
Și cum mergeau pe drum agale,
Le-a fost ieșit un birt în cale,
Zis „La Izvorul dintre Brazi”.
Și-acolo cred că sunt și azi...
Estimp, Afisauanufi

Dădea petreceri, sindrofii
 Și nici gândea la ai săi fii –
 Știa el că băieții tatii,
 Mânca-i-ar tata de pramatii,
 Sunt șmecheri mari și se descurcă
 Și nu le dă nimic de furcă...
 Până-ntr-o zi, când cel mezin
 I-a zis:

— *O, Tată, mă închin*
Smerit 'naintea dumitale
Și-ntreb: De cele pușlamale
Care mi-s frați ce se mai știe?
 — *Păi sunt majori, ce-mi pasă mie!*

I-a-ntors-o craiul suveran –
Dar pot, ca simplu cetățean,
Să-ți spun c-or trage f'un chiolhan –
Subcontinentul indian
E cunoscut în emisferă
Cam ce facilități oferă.
Iar la Rajahul Maharaj
Cred că trăiesc ca-ntr-un miraj

Fără să-i coste niciun ban.

Ți-am zis ca simplu cetățean...

Dar chiar atunci, că lumea-i mică,

Hop și Poștașul Tudorică

Intră în scenă răvășit:

— *E groasă, Împărate!* — *Shit!*

– Se rățoi craiul la el –

Ce s-a-ntâmplat? Doar nu-i răzbel?

— *Nu e, da' s-ar putea să fie,*

Că n-au ajuns la cununie

Odraslele 'Nălțimii Voaste.

Rajahul vine-ncoa' cu oaste,

Că i-ați dezonorat codana,

Pe emblematica Vandana.

Zău, a ieșit mare tapaj

Cu-alde Rajahu' Maharaj...

— *Vezi, de-aia întrebam eu, Sire –*

Parc-avusei o presimțire...

Mi se băgă și Prâslea-n vorbă.

— *Tu ce te bagi? E treaba lor, bă! –*

Îl repezi craiul nervos –

Da' mi-a-ntors trebile pe dos.
Dacă Rajahul mi-e ostil,
Mi-e că mă paște d-un exil.
Când năvălește indianul
La noi în țară cu tot clanul,
Ca națiile migratoare,
Mi-e că nu mai avem scăpare...

Aici avea craiul dreptate,
 Că se-ntâmplase-n multe state
 Ca cetățeni d'altă etnie
 Să dea iama-n demografie,
 Zicând că ei coabitează
 Cu populația de bază,
 Pân-au ajuns s-o dea afară
 P'aceasta de la ea din țară.
 Iar indienii, cum se știe
 Din cărțile de teorie,
 Erau o astfel de etnie...

— *E grav, dar aș putea s-o dreg,*
 Zise mezinul.

